

Розділ 1

Я дивилася на подряпані двері з облупленою фарбою й вагалася, чи повертати ключ у замку. Як я взагалі тут опинилася? Ще ж кілька годин тому була щасливою — як ніколи в житті. А тепер стою тут. Сама. У відчаї. Зламана. У брудному коридорі мотелю, де штукатурка осипалася зі стін. Десь далі коридором завив собака, і у відповідь на його скавуління хтось зробив телевізор голосніше — металеві голоси зазвучали так чітко, ніби я сиділа поруч.

З Різдвом, Сейдж.

Сльози вкотре підступили до очей, але я змусила себе кліпнути й стриматися. Не хотілося знову плакати. Це було майже дивом, що в моєму тілі ще залишалася хоч якась рідина. Дорогою з Брінсона до Мелв'ю я кілька разів мала з'їжджати на узбіччя — сльози застиляли зір, а ридання заважали кермувати. І щоразу, коли я зупинялася, мені спадала одна й та сама думка: розвернутися й поїхати назад до Луки, попросити в нього пробачення. Але його крижаний погляд і останні слова в'їлися в мою пам'ять і серце, мов кислота. «*Забирайся*».

Він не хотів мене більше бачити. Ніколи. Я бажала б вірити, що Лука сказав це через уражену гордість.

10 Та насправді, мабуть, він був радий позбутися мене — після того, як я так явно його обманула. Можливо, Лука вже був у одному з тих ненависних мені клубів, остаточно перекреслюючи все, що було між нами.

Від думки, що його руки в цю мить можуть ковзати тілом іншої жінки, мене раптово знудило. Це відчуття накопило так різко, що я поспіхом повернула ключ у замку, аби в разі потреби встигнути дістатися ванної.

Майже одразу мене накрив сморід застояного тю-тюнового диму й китайської їжі. Чудово. Довелося спробувати дихати ротом. Штори в кімнаті запнуті, і я навпомацки шукала вимикач біля дверей. Шпалери під пальцями здавалися шорсткими й липкими. Я знайшла його. Лампа на стелі заблимала й нарешті загорілася, відкриваючи вид на вбогу кімнату, що була ледь більша за мій фургон. Навпроти ліжка, застеленого тонкою ковдрою блюотно-зеленого кольору, стояв комод, який виглядав так, ніби от-от завалиться під вагою старого лампового телевізора. А в килимі виднілися дрібні коричневі грудочки, підозріло схожі на мишачий послід.

Це було жакливо. Очі пекли від сліз, які більше не піддавалися стримуванню. Я схлипувала, ледве тримаючись на ногах, і мов у тумані зайшла до кімнати. П'ять місяців тому, коли я приїхала до Мель'ю без даху над головою і з порожнім рахунком, це відчувалося неймовірно добре — наче ковток свободи. Переді мною лежав чистий аркуш і шанс вибудувати майбутнє за власними правилами. Сьогодні ж я знову стояла перед порожнечою. Але цього разу вона була самотньою й гнітючою.

Я зачинила за собою двері на засув. Якщо хтось і надумає пробратися до цієї кімнати, це його не зупинить — не з такими картонними стінами, які, мабуть, можна пробити сильним ударом ноги. Та я була надто приголомшена, щоб справді перейматися тим слизьким чоловіком, який сидів біля входу до мотелю. Головне — Алан не міг мене тут знайти. Я заплатила готівкою й записалася на рецепції під фальшивим ім'ям. Це було не те місце, де ставлять багато запитань.

Я недбало кинула рюкзак на підлогу, похитнулася до ліжка й упала на продавлений матрац. Попри мою худорляву статуру, пружини голосно заскрипіли під вагою тіла, коли я залізла під ковдру й згорнулася калачиком. Я проігнорувала затхлий запах простирал і дозволила темряві поглинути мене. Та позбутися почуття було значно важче.

Мабуть, мені варто було б хвилюватися через Алана — через те, що він справді може втілити свою погрозу й силоміць повернути мене до М'єну. Але все, про що я могла думати, — це Лука. І холод у його очах, коли я заявила, що він скористався мною і після нашої єдиної спільної ночі відчувала огиду. Про що я тільки думала? Як я могла допустити, щоб Лука повірив у моє каяття за те, що між нами сталося?

Я схлипнула і поспіхом стиснула губи, намагаючись стримати скигнення, що підступало до горла. Марно. Сльози вже було не спинити. Моє тіло затремтіло, і я плакала, доки ніс остаточно не заклакло. Болів живіт, я хапала ротом повітря. Під ковдрою було тепло й задушливо, а звуки, які я видавала,

здавалися неприродно гучними. Настільки, що я ледь не прогавила дзвінок телефону, який долинав із рюкзака.

Я різко відкинула ковдру й перекинулася через край ліжка, намагаючи лямку рюкзака. Вхопила його і підтягнула до себе. Наосліп дістала телефон — саме в ту мить він заговів. Серце шалено калатало, і я всім нутром сподівалася, що це був Лука. Що він намагався додзвонитися, аби все між нами владнати. Але на екрані світилося не його ім'я. То була Ейпріл.

Знову натягнула ковдру на голову, стискаючи телефон у руці. Яскраве світло дисплея різало очі. Я примружилася та, сама не усвідомлюючи, що роблю, відкрила список контактів і прокрутила до Луки. Палець тремтів над зеленим значком виклику. Один рух. Один-єдиний дотик — і я знову була б із ним.

Але що я мала сказати? І головне — чи став би він мене слухати? Після всього, що я йому наговорила, я й не мала права на це сподіватися.

Перш ніж устигла наважитися, телефон знову зазвонив. Ейпріл.

Я ще не була готова відповідати на її запитання — а можливо, і докори. Адже сталося саме те, від чого вона мене застерігала. У нас із Лукою не вийшло. І тепер їй доведеться обирати сторону. Я випустила телефон із руки, мов обпеклася об його пластиковий корпус, і сховала обличчя в долонях. Думка про втрату не лише Луки, а можливо й Ейпріл, була нестерпною.

Не знаю, як довго проплакала під ковдрою і скільки разів за цей час дзвонив телефон. Зрештою я про-

валилася в неспокійний сон — прокидалася ледь не кожні п'ять хвилин і знову тонула в кошмарах, аж поки настирливе дзеленчання телефону остаточно не вирвало мене з реальності. Світ перед очима розмивався, і я навіпамачки потяглася до нього.

Лука.

Ніколи раніше чотири літери не мали на мене такого впливу. Я різко сіла, протерла очі, намагаючись струсити сон, готова відповісти на дзвінок — аж поки не вдивилася уважніше, і вся надія в мені згасла. Вона впала з неба, мов підстрелений птах, і розбилася просто біля моїх ніг.

Нора.

Як він смів знову дзвонити? Хіба йому було замало всього, що він уже зруйнував? Чи він міг бути щасливим лише тоді, коли повністю позбавив мене волі до життя? Я мала б не відповідати й одразу заблокувати номер. Але він знав про Луку. І знав його адресу. Я не могла його ігнорувати. Мене пробив сильний озноб. Усі інстинкти кричали «ні», та я все ж провела пальцем по екрану.

— Чого тобі? — просичала я.

Запала секунда мовчання.

— Я... я хотіла побажати тобі веселого Різдва, — невпевнено пробелькотіла Нора.

Я була настільки приголомшена, почувши її голос, що якусь мить не могла відповісти. Адже була переконана — з її телефону дзвонить Алан, і зовсім не очікувала, що це справді моя сестра.

— Прощай, — видихнула я. — І тобі веселого Різдва. Я щойно прокинулася.

— Ой, так. Вибач. Я завжди забуваю про різницю в часі, — у її голосі каяття звучало не надто переконливо. — Мені просто нудно. Чекаю, поки мама й тато прокинуться, щоб можна було розпаковувати подарунки.

Мама й тато. Тато. Тато. Тато. Мороз пробіг моєю шкірою. Страх перед Аланом, відтиснутий го-рем через розрив із Лукою, знову вийшов на перший план. Невже я правильно її почула?

— Алан і мама ще сплять?

— Так, — нетерпляче фиркнула Нора. — Я ж щойно це сказала.

— Звісно, — нервово засміялася я і потерла чоло. Алан *не* їхав до мене. Напруга й тривога вмиль відпустили, але водночас у скронях почав пульсувати виснажливий біль. — Мої подарунки встигли дійти? — поспіхом спитала я, щоб відволікти її і приховати полегшення.

— Так, вони під ялинкою.

— Чудово. Я вже боялася, що треба було надсилати раніше.

Я відправила посилки лише на початку тижня — звісно, без зворотної адреси. Для Нори купила блокнот із ківі, мамі надіслала одну зі своїх нових прикрас. А щоб не викликати підозр, Аланові — дешевий лосьйон після гоління.

— Мені дуже шкода, що тебе тут немає, — сказала Нора.

— Мені теж, — відповіла я і з подивом усвідомила, що це не зовсім брехня.

Якби я поїхала до Мену, а не вирушила з Лукою до Брінсона, ми, можливо, і досі були б разом. Так,

мені довелося б кілька днів терпіти Алана, але потім я повернулася б до свого нового життя.

Ні, не повернулася б. Після того як я дізналася, яким легким може бути життя, ще раз витримати близькість Алана означало б остаточно зламатися. І це було б несправедливо щодо Луки. Він заслуговував на краще — на жінку з меншим тягарем за плечима, на ту, яка могла б бути з ним чесною до кінця.

Поки існував Алан і міг тиснути на мене через Нору, між нами завжди стояла небажана третя особа — та, про яку Лука нічого не знав і про яку я не могла йому розповісти. І з кожним днем мовчання підсувала йому ще одну брехню.

— Мені вже треба закінчувати, — раптом сказала Нора. — Мама й тато прокинулися. Вони напевно ще зателефонують тобі пізніше. Передавай Луці від мене привіт.

Вона поклала слухавку, не давши мені ані попрощатися, ані як слід пояснити ситуацію з Лукою.

Приголомшена й досі не оговтавшись від слова «та-то», я втупилася в екран телефону, який повідомляв, що розмова з Норою тривала три хвилини й двадцять секунд. Тож я дивилася на ці цифри, доки світіння не згасло і дисплей остаточно не потемнів. Частина мене розуміла, що я мала б відчувати полегшення. Полегшення від того, що Алан не їде до мене. Але інша частина була просто розлючена. Розлючена на Алана. На всю цю ситуацію. Але найбільше — на саму себе. Як я могла бути такою дурною й повірити, що він справді приїде до Брінсона, аби забрати мене? Алан блефував. Ну звісно. І чому я не здогадалася про це раніше?